

Hugleiðingar um mammu okkara

Hugleiðingar um mammu okkara Fridriku Lenvig lærarinnu, ið hevði verið 41 ár 16. apríl

Gei eiti lrdi og eri elst av okkum trimum systkjnum. Lóa er miðlingabarnið, meðan litlbeiggi okkara eitur Ronni. Saman eru vit ein litil familja, saman við pápa okkara.

Tíverri manglar tann eini týðningarmikili limurin í familju okkara og tað er okkara elskaða mamma Fridrika, ið doyði frá okkum fyrri trimum árum síðani.

Vit sakna mammu okkara ómetaliga nógv, at tað er heilt ógjørligt at siga við fáum orðum á blað her.

Mamma gjørdist bert 37 ára gomul, hon var sjúk stutta tíð, so stutt at ongin okkara fekk reiðiliga stundir at venja seg við sjúku hennara og als ikki við avleiðingarnar, sum vildu koma um vit mistu hana.

Mamma var eitt ótrúligt menniskja á so mangan hátt. Hon var útbúgvinn lærarinna, og hevði somuleiðis nomið sær kunnleika innan alt handligt ítriv, so sum seyming, binding, veving o.m.a....

Mamma var eisini lærari í svimjing, og bleiv tað eisini eitt av hennara ítrivum saman við okkum.

Mammusa mál, sum lærarinna var at geva børnunum hon undirvísti, tað besta hon hevði innanbörða, og tað var ikki so lítið.

Hon hevði altíð stak gott samband við foreldrinu í teimum børnum hon undirvísti.

Mamma gav sær altíð tíð til at tosa við fólk, og ikki minst at lurta, fyrri síðani at koma við onkrum positivum viðmerkingum, og tað er millum annað á henda hátt, vit minnst mammu frá dagligdegnum.

Mamma var ein glað og skemtingarsom sál, ið óngantið tosaði um seg sjálva. Hon var altíð smílandi og vinarlig frá morgni at kvøldið.

Mamma samlaði als ikki uppá trupulleikar, men var altíð fús at seta sitt egna til viks, fyrri síðani at hjálpa øðrum við átrókandi uppgávum av ymsum slag.

Mamma var eisini av tí slagnum, ið heldur ikki var bangin fyrri at royna nakað nýtt av og á.

Hon var als ikki bangin fyrri at átaka sær eina ókenda uppgávu, og oftast gekk tað skjótt, so visti hon gjøkk, hvussu hon skuldi føra seg fram.

Um eg skal siga nakað um hendurnar á mammu, sum standa so klárar fyrri mær, tá komi eg fyrst at hugsa um allar okkara heimabundnu kjólar,

troyggjur, húgvur, hosur og mangt, mangt annað, nú gráti eg mamma....

Mamma bant eisini við maskinu og vevði somuleiðis, tað mesta hevði hon óivað lært seg sjálv.

Eg siggi tvær seymimaskinur standa framman fyrri mær, nú eru tær deyðar. Hesar seymimaskinurnar minna meg mest um tveir eineggjaðar tvíburðar, sum hava fylgst í øllum, bæði dag og nátt.

Eg sakni ljóðið frá seymimaskinunum, sum hava seymað okkum tey finastu klæðini, og hvørt ljóð altíð bar boð um at mamma við hús, nú gráti eg aftur mamma....

Mamma seymaði ikki bara uppá okkum, nei hon seymaði fyrri grannar, familju, vinir og kenningar, og ikki at gloyma fleiri handilsfyrirtekur her í Havnini.

Hetta hevði við sær, at ókunnufólk oftast vóru inni á gólvinum hjá mammu, við mangum ivasomum hugskotinum til seymingar, og skilti eg við hvørt, at viðkomandi ikki helt seg til at seta nálina í eitt ella annað, men mamma tosaði ikki so nógv um tað, hon fór bara í gongd.

Mamma og pápi komu at kennast longu tá mamma var ein tannáringur, bert 17 ára gomul.

Mamma og pápi blivu gift 5. juli '90, tað minnst eg sera væl. Brúðleypsdagurin var ein vakur sólskinsdagur, øll vóru so glað, ikki minst mamma og pápi, alt sá ljóst út fyrri hesi litlu familju, og vit fóru til Danmarkar við Norrønu dagin eftir brúðleypsið.

Eg minnst nógvur søgur, sum mamma hevur sagt mær, eisini um meg sjálva,

tá eg var heilt litil.

Eg fekk t.d. bróstamjólk sera leingi, men so segði mamma, at nú er eingin styrki í mjólkini longur, tí gevast vit nú, so fekk eg ikki fleiri bróstadropar.

Eg brúkti eisini tátu, blæðu og fløsku, sum onnur børn, men summarið tá eg fylti 2 ár, vóru vit mamma og pápi í Svøríki í summarfrí.

Hetta var ein sera góður tútur, hvat mamma og pápi hava sagt. Tað summarið legði eg av, bæði tátu, blæðu og fløsku og stolt var eg sjálvandi og mamma og pápi gleddust saman við mær, tí teirra litli eygnasteinur var blivin so stór.

Mamma hevur eisini sagt mær, at eg lá leingi úti í barnavogninum og svav. Tað endaði við at eg var blivin so stór, at eg koppaði vogninum, men tað hendi mær einki. Góða mamma og sakni teg.

Hvar blivu øll av, sum mamma kendi so væl, vinir, grannar, arbeidsfelagir og nógv nógv onnur. Eg spyrji meg, um tey eisini eru deyð, eg havi ikki hoyrt tað, eg havi pápa, men tað heldur hann ikki, tey vaksnu vita jú vanliga.

Eg minnst øll fólkini, ið komu inn til okkara meðan mamma stóð undir bør. Ja, tað var sum sild í tunnu, men í dag er steindeytt um dyr okkara.

Eg kann eisini minnst, at onkur segði við pápa aftaná jarðarferðina, meðan eg hoyrði, at viðkomandi hevði ikki sæð stórt fleiri fólk til eina jarðarferð, enn fylgið aftaná mammu. Eg rokni við, tú hoyrir meg gráta nú mamma, hevði tú bara verið her og troysta meg í tínum mjúka favni.

Mamma heilsaði altíð uppá fólk, tá vit gingu túr, líkamikið um hon kendi tey væl ella minni væl. Hon var sera áhugað í familju, so hon visti altíð hvørji tey ymsku fólkini vóru.

Mamma hevði oftast eisini ein langan hala av øðrum børnum aftaná sær, tá vit gingu túr. Hesi börnini tók hon sær av, eins og tey kundu verið hennara egnu.

Tað er lógið í dag, tá pápi gongur í býnum við okkum, tí nú er tað so gott sum eingin av teimum fólkunum, sum mamma kendi so væl, ið torir at heilsa uppá okkum longur og als ikki at steðga á til eitt litlið prát.

Hesi mongu fólkini ganga beint framvið okkum, eg kenni tey jú, kanska skifta tey gongubreyt, hyggja til viks, ja onkur hevði óivað hugað sær eitt djúpt hol at kropsið niður í, sum tað sær út.

Eru fólk so lógin, ella eru tey bangin fyrri at siggja deyðan í eyguni. Mamma hevði verið ógvuliga hörm, um hon hevði vitað um alt hetta.

Fólk nýtast ikki at vera bangin fyrri at tosa við okkum um okkara elskaðu mammu, sum vit sakna og leingjast so ómetaliga nógv eftir, tí eg eri heilt sannførd um, at mamma framvegis fylgir við okkum børnum í øllum vit havast at, annars hevði tað ikki verið mamma okkara.

Eg havi tíverri ikki tað stóra álitid á øllum vaksnum fólkum longur, sum eg hevði, áðrenn vit mistu okkara høgt elskaðu mammu.

Hvat skal man nýta vinir og familju og fleiri til, tá hesi sýnast ikki at hjálpa tá ein er langt niðri, í størstu neyð, orsakað av missi,

stórari sorg og sakni.

Kann nakað vera verri enn at missa mammu sína, hjá so smáum børnum, sum nú í okkara føri, og aftaná venda næstan øll ryggin til, tí vit børn siggja »normal« út, men tað er eingin, ið hugsar um tey stóru blóðandi sár sum bæði vit børn og pápi okkara hava innanbörða, eftir missin av tí elskaðu mammu, ið eg óngantið gloymi.

Hvat hendir við fólkum, sum taka slíkan avstand frá teimum, ið hava havt deyðan á vitjan, sum í okkara føri, tí eg eri heilt sannførd um, at mamma hevði verið tann fyrsta til at ofra hjálp.

Hinvegin taki eg stórliga synd í hesum fólkum, tí vit blíva øll fyrr ella seinni, eina ella fleiri ferðir stílaði skák mátt við óhugna í samband við deyðan.

Vit eru nú blivin trý ár eldri, síðani vit mistu teg góða mamma. Tú hevði verið glað, um tú sást hvussu nógv vit eru vaksni.

Ronni var jú bert tvey ár, tá vit mistu teg. Hann tosar nógv um teg, og tað frøðir okkum at hoyra hann siga »elskaða mamma Fridrika«, men eg havi ilt við at

trúgva, at hann minnst alt tað vakra við tær, men tá hann sær myndirnar av tær og okkum, er eingin ivi.

Lóa var bert 5 ár tá vit mistu mammu. Hon er nú farin í skúla og líkast júst tær mamma, glað, vinarlig, stuttlig og sera uppfínssom.

Heitir tankar fara til tykkum, omma og abbi úti á Frælsinum, at tit skuldu fáa so stóra sorg at dragast við nú tit ikki eru heilt ung longur.

Malan gumma tú ert heldur ikki gloymd, vit hava altíð havt teg so kæra, men tú hevur heldur ikki havt tað lættast tey seinastu árinu.

Og tykkum fáu, ið vita hvør tit eru, men eingin nevndur, sum hava rætt eina hond, tá biðið hevur verið um tað, takka vit hjartaliga.

Somuleiðis ein stór tókk til arbeidsplassið hjá pápa fyrri vinarlag teirra.

At enda vil eg takka tær elskaða mamma fyrri, at tað blívu júst tú og pápi, ið gjørdust foreldur okkara.

Vit elska og sakna teg góða mamma, men hugsu og tosa um teg hvønn dag.

Dóttir tín lrdi

Her er mamma í føstulávintshýri, árið er 1992, saman við børnum úr Hvítanes Skúla, hvar hon undirvísti í fleiri ár. Mamma hevur eisini verið lærarinna í Kaldbaks Skúla, men tað seinastu tíðina starvaðist hon við Hoyvíkar Skúla

Hetta brævið lá eftir mammu. Hon náddi tíverri ikki at senda tykkum tað, men her fái eg prentað til tykkum øll.

Til börnini í 2. b í Hoyvíkar skúla, skúlaárið 1994/95.

Eg havi leingi ætlað at lata tykkum frætta frá mær.

Orsøkin til at eg ikki eri í skúlanum, er tann at eg havi fingið eina ringa sjúku.

Hetta hevur við sær at eg má til Danmarkar nakrar dagar hvønn mánað, at fáa viðgerð, ið møguliga kann hjálpa uppá sjúku mína.

Tá eg eri heima aftur, má eg styrkja meg til næsta túrin til Danmarkar.

Eg hugsu ofta um tykkum, og vildi ynskt at eg kundi verið í skúlanum.

Eg veit at tit eru sera røsk, so tit mugu royna at vera fitt og gera tað, ið tit verða biðin um.

Tit eru vælkommin at senda mær eitt bræv, tit kunnu biðja Arnbjørn ella Hognu hjálpa tykkum.

Kærastu heilsanir Fridrika